Lieta Nr.A420640610
AA43-1977-12/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 28.maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina,
tiesneši R.Paegle un M. Vīgants,

piedaloties pieteicējam *I.P.*, atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Iekšlietu ministrijas pārstāvei *I.Ļ.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *I.P.* pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2010.gada 12.marta lēmuma Nr.36 atzīšanu par prettiesisku, labvēlīga administratīvā akta izdošanu, mantiskā zaudējuma, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu, sakarā ar *I.P.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 4.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Iekšlietu ministrijas 2010.gada 12.marta lēmumu Nr.36 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts */darbavieta/* (turpmāk – */darbavieta/*) 2009.gada 16.decembra lēmums Nr.26/1292 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums), ar kuru *I.P.* atvaļināts no dienesta sakarā ar */darbavieta/* likvidāciju.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, *I.P.* (turpmāk – pieteicējs) iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā par Lēmuma atzīšanu par prettiesisku, labvēlīga administratīvā akta izdošanu, mantiskā zaudējuma, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējs 2008.gada 1.septembrī ir noslēdzis studiju līgumu Nr.PIN 08-199 par dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādē un studijām klātienes maģistra akadēmiskajā studiju programmā „*/Nosaukums/*" „*/Nosaukums/*" apakšnozarē (turpmāk – Studiju līgums). 2008.gada 1.septembrī, uzsākot studijas, pieteicējs ar rektora *V.Z.* rīkojumu nozīmēts klausītāja amatā */darbavieta/ /nodaļa/*.

[2.2] Pieteicējs uzskata Lēmumu par nelikumīgu, jo brīdinājumu parakstījusi *I.A.*, kurai tādu tiesību nebija.

[2.3] Lēmums ir prettiesisks, jo studiju nepieciešamība bijusi saistīta ar pieteicēja kā amatpersonas speciālo dienesta pakāpi un vērtēšanas komisijas 2007.gada 30.janvāra atzinumu. Pieteicējs tiesiski paļāvies, ka maģistra grādu un diplomu varēs iegūt tieši */darbavieta/*. Savu zināšanu un pieredzes dēļ

pieteicējs bija aicināts arī strādāt */darbavieta/*, un alga pirms nodokļu nomaksas bija Ls 726.

[2.4] Ministru kabineta 2009.gada 30.jūnija rīkojums Nr.442 „Par */darbavieta/* likvidāciju" (turpmāk – Rīkojums Nr.442) tika pieņemts studiju gada vidū, un likvidācijas procesa laikā neviena atbildīgā amatpersona ar studentiem netikās. Likvidācijas procesā netika nodrošināts caurspīdīgums, darbība studentu interesēs un labas pārvaldības princips.

Iekšlietu ministre nebija tiesīga iecelt *I.A.* prorektora amatā, līdz ar to nelikumīgi ir visi lēmumi, ko *I.A.* pieņēmusi līdz 2009.gada 17.novembrim, kad tika pieņemts Ministru kabineta informatīvais ziņojums, ar kuru atbalstīta Iekšlietu ministrijas rīcība */darbavieta/* likvidācijas nodrošināšanā un *I.A.* iecelšana un atrašanās amatā.

[2.5] */darbavieta/* likvidācijas plānā noteikts, ka visi */darbavieta/* klausītāji tiks pārcelti amatos citās Iekšlietu ministrijas pakļautības iestādēs.

Brīdinājumā par */darbavieta/* likvidāciju, ko bija parakstījusi *I.A.*, nebija atrunātas pieteicēja tiesības saistībā ar studiju turpināšanu. Šādi brīdinājumi tika izdoti visiem */darbavieta/ /nodaļa/* klausītājiem, kuriem pirms studijām darba vieta bija */darbavieta/*. Pieteicējs uzskata brīdinājumu par diskriminējošu un cilvēktiesības pārkāpjošu. Tā kā citi */darbavieta/ /nodaļa/* studenti tika norīkoti jaunizveidotos amatos Valsts policijā, attiecībā uz pieteicēju ir konstatējama atšķirīga attieksme. Turklāt Lēmuma pieņemšana iestādē ir tikusi vilcināta, un pieteicējs nav varējis saņemt atbildes pēc būtības.

[2.6] Lēmuma pieņemšanā nav ievēroti Ministru kabineta 2003.gada 29.aprīļa noteikumi Nr.240 „Iekšlietu ministrijas nolikums" un Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punkts, otrā daļa un sestā daļa, kas paredz turpmāku dienesta gaitu amatpersonām citā struktūrā. Rīkojumā Nr.442 tieši noteikts, ka */darbavieta/* klausītājus pārceļ amatos Iekšlietu ministrijas padotības iestādēs un nosūta studiju turpināšanai uz Latvijas Universitāti. Taču ar vienošanos starp */darbavieta/* un Latvijas Universitāti pieteicējs nav iepazīstināts.

[2.7] Tā kā studijas bija nepieciešamas pieteicēja dienesta karjerai, izaugsmei, pieteicējs uzskata, ka studijas viņam bija jāturpina klātienē, kā noteikts Studiju līgumā. Arī studiju laikā pieteicējs bija valsts amatpersona, un nav saprotams, kāpēc pieteicēja klausītāja amats ir likvidēts, bet citu klausītāju amati nav likvidēti. Iekšlietu ministre termiņu, lai nepieņemtu jaunus darbiniekus, noteica 2009.gada 15.decembri, bet pieteicējam studijas beidzās 2009.gada 24.decembrī.

[2.8] Saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 16.pantu ir jāveic amatpersonu novērtējums, bet 2009.gadā novērtēšana netika veikta. Pieteicēja darba novērtējums tapis 2007.gada 30.janvārī. Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punkts paredz amatpersonas pārcelšanas iemeslus citā amatā, likvidējot amatu vai struktūrvienību, bet tas netika veikts.

[2.9] Pretēji morāles un ētikas normām pieteicējs, kuram ir vairāk kā 29 gadu izdienas stāžs, tika atbrīvots no dienesta un neilgi pirms 50 gadu vecuma sasniegšanas un izdienas vecuma pensijas saņemšanas.

[3] Iekšlietu ministrija rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu uzskata pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[3.1] Izdodot Lēmumu, atbildētājs ievēroja Rīkojumu Nr.422, kas paredz */darbavieta/* likvidēt ar 2010.gada 1.janvāri, un Dienesta gaitas likuma 47.panta sesto daļu, kas noteic, ja amatpersonu atvaļina no dienesta sakarā ar iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu, amatpersonu par to rakstveidā brīdina vismaz 30 dienas iepriekš. Ar Lēmumu pieteicējs atvaļināts no dienesta ar 2009.gada 30.decembri.

[3.2] Saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 47.panta ceturto daļu tiesības atvaļināt no dienesta amatpersonu ir tai amatpersonai, kura viņu iecēlusi amatā. Saskaņā ar */darbavieta/* Satversmes 31.punktu tas ir rektors. Tā kā Lēmumu ir pieņēmusi */darbavieta/* rektora vietas izpildītāja, tad tiesību normas ir ievērotas. Rektora pienākumu izpildes uzticēšana *I.A.* atbilst Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteiktajam. Iekšlietu ministrijas rīcība, tostarp par *I.A.* iecelšanu un */darbavieta/* likvidācijas nodrošināšanu, atbalstīta arī Ministru kabineta 2009.gada 17.novembra sēdē.

[3.3] Studiju līguma 3.2.apakšpunkts paredzēja, ka */darbavieta/* vienpusēji var līgumu izbeigt tās reorganizācijas vai likvidācijas gadījumā, ko tā arī izdarīja ar 2009.gada 2.decembra vēstuli Nr.26/1232.

[3.4] Citas personas nodrošinātas ar amatu, jo viņu līgums par studijām slēgts trīspusēji – starp personu, */darbavieta/* un Valsts policiju, kamēr pieteicēja līgums bijis divpusējs – starp pieteicēju un */darbavieta/*. Citas amatpersonas, kuras klausītāju amatos, tāpat kā pieteicējs, tika ieceltas no */darbavieta/*, attiecīgi tika brīdinātas par dienesta tiesisko attiecību izbeigšanu. Uz citām Iekšlietu ministrijas padotības iestādēm šīs personas tika pārceltas tikai tad, ja pēc savas iniciatīvas sameklēja attiecīgu amatu citā iestādē.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 4.augusta spriedumu *I.P.* pieteikums par Iekšlietu ministrijas 2010.gada 12.marta lēmuma Nr.36 atzīšanu par prettiesisku un mantiskā zaudējuma, personiskā kaitējuma un morālā kaitējuma atlīdzināšanu noraidīts, kā arī ar spriedumā ietverto lēmumu noraidīts pieteicēja lūgums par pagaidu noregulējuma noteikšanu, ieceļot *I.P.* Valsts policijas personāla vadības biroja profesionālās izglītības koordinācijas nodaļas studējošo grupas inspektora amatā.

Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Administratīvā lieta ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2010.gada 18.maija lēmumu ierosināta par jauna administratīvā akta izdošanu un zaudējumu atlīdzību.

Pieteicējs savā 2010.gada 28.maija iesniegumā ir norādījis, ka tiesnese nepamatoti nav lēmusi par Iekšlietu ministrijas faktisko rīcību, kuras rezultātā pieteicējam radīts būtisks tiesisko interešu aizskārums.

Tiesa norādīja, ka iestādes darbības, kas vērstas uz administratīvā akta izdošanu, nav atzīstamas par faktisko rīcību. Tā kā Iekšlietu ministrija ir izdevusi pārsūdzēto administratīvo aktu, tad iestādes darbības ir vērtējamas

kopsakarā ar administratīvās lietas rezultātu, proti, administratīvā akta jeb Lēmuma tiesiskumu.

Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka vēlas, lai tiktu atjaunots iepriekšējās dienesta attiecībās un studijās un nozīmēts Valsts policijas personāla vadības biroja profesionālās izglītības koordinācijas nodaļas studējošo grupas inspektora amatā, kā arī pieteicējs saņemtu nelikumīgi ieturēto atvaļinājuma pabalstu, nelikumīgi ieturēto un neizmaksāto darba algu, kompensāciju par piespiedu dīkstāvi un nodokļus par šiem maksājumiem. Tāpat pieteicējs vēlas saņemt nākotnē atrauto, negūto peļņu un zaudējumus.

Vērtējot šos prasījumus, tiesa secināja, ka pieteikums skatāms kā prasījums par administratīvā akta atcelšanu, proti, Iekšlietu ministrijas 2010.gada 12.marta lēmuma Nr.36 atcelšanu, jo, atceļot personas tiesības ierobežojošu administratīvo aktu, atjaunojas tā tiesiskā situācija, kāda pastāvēja pirms atceltā akta izdošanas. Tomēr izskatāmajā gadījumā šāds prasījums nav iespējams, jo pārsūdzētais Lēmums ir izpildīts, proti, pieteicējs ir atvaļināts no dienesta, par ko liecina stāšanās bezdarbnieka uzskaitē un bezdarbnieka pabalsta saņemšana, un arī pieteicēja darba vieta – */darbavieta/* ir likvidēta. Tādējādi tiesai ir jāpārbauda Lēmuma tiesiskums saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 82.panta pirmo daļu un 184.panta pirmās daļas 1.punktu. Savukārt prasījumi, kas attiecināmi uz pieteicēja atjaunošanu dienestā, iecelšanu amatā un naudas atlīdzinājumu izmaksu ir vērtējami APL 253.panta otrās un sestās daļas kontekstā, proti, ja tiesa atzīst Lēmumu par prettiesisku, tā spriedumā uzdod atbildētājam veikt darbības, kā novēršamas Lēmuma prettiesiskās sekas.

[4.2] Pieteicējs uzskata, ka */darbavieta/* likvidācija un *I.A.* rīcība ir pretlikumīga, līdz ar to prettiesisks ir arī Lēmums par pieteicēja atvaļināšanu no dienesta.

Saskaņā ar Rīkojuma Nr.442 5.punktu */darbavieta/* rektoram ir tiesības lemt par nodarbināto skaita un atalgojuma apmēra samazināšanu sakarā ar pieejamajiem finanšu līdzekļiem, pārņemot */darbavieta/* Senāta kompetenci.

Lai nodrošinātu Rīkojuma Nr.442 izpildi, iekšlietu ministre 2009.gada 8.jūlijā izdeva rīkojumu Nr.1444 par jauna amata izveidi – */amats/*, kurā ar 2009.gada 8.jūlija rīkojumu Nr.1445 tika iecelta *I.A.*, bet ar 2009.gada 8.jūlija rīkojumu Nr.1446 */amats/ I.A.* norīkota pildīt amata pienākumus uz rektora atstādināšanās laiku. Par šiem faktiem lietā nav strīda.

Lietā ir strīds par to, vai *I.A.* bija tiesības veikt */darbavieta/* likvidāciju, pieņemot lēmumus, tostarp lēmumus, kas skar pieteicēja atvaļināšanu.

[4.3] Augstskolu likuma 7.pants (redakcijā, kas bija spēkā Lēmuma pieņemšanas laikā) noteica, ka */darbavieta/* ir valsts augstskola, kurai ir valsts iestādes statuss. Savukārt minētā likuma 11.panta otrajā daļā paredzēts, ka lēmumu par valsts augstskolas likvidāciju pieņem Ministru kabinets.

Tā kā saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 58.pantu visas valsts pārvaldes iestādes ir padotas Ministru kabinetam, tad Ministru kabineta pieņemtais lēmums par */darbavieta/* likvidāciju ir tiešās pārvaldes institucionālās sistēmas ietvaros pieņemts iekšējs lēmums *(skat. Augstākās tiesas Senāta*

Administratīvo lietu departamenta 2010.gada 12.februāra lēmuma lietā SKA-253 10.punktu).

2009.gada 30.jūnijā Ministru kabinets pieņēma Rīkojumu Nr.442 par */darbavieta/* likvidāciju saskaņā ar Augstskolu likuma 11.panta otro daļu. Minētā rīkojuma 5.punkts noteica rektora tiesības lemt par nodarbināto skaita un atalgojuma apmēra samazināšanu, pārņemot Senāta kompetenci.

No minētā izriet, ka */darbavieta/* bija valsts iestādes statuss un lēmums par tās likvidāciju pieņemts tiešās pārvaldes institucionālās sistēmas ietvaros. Ministru kabinets ar Rīkojumu Nr.442 noteica rektora papildu tiesības attiecībā uz nodarbināto skaita samazināšanu, pārņemot augstskolas Senāta kompetenci.

Saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 47.panta ceturto daļu tiesības atvaļināt amatpersonu no dienesta ir tai amatpersonai, kura ir tiesīga iecelt amatpersonu amatā.

Pieteicējs pauž viedokli, ka rektora vietas izpildītāja nebija tiesīga pieņemt lēmumu par viņa atvaļināšanu no dienesta, un norāda uz procesuālajiem pārkāpumiem rektora vietas izpildītājas apstiprināšanas amatā gaitā.

Izvērtējot faktiskos apstākļus kopsakarā ar tiesību normām, tiesa atzīst, ka rektora vietas izpildītājai bija tiesības pieņemt lēmumu par pieteicēja atvaļināšanu no dienesta saskaņā ar Ministru kabineta Rīkojuma Nr.442 5.punktu. Savukārt rektora vietas izpildītājas iecelšana amatā ir iestādes darbības, kas vērtējamas pēc to ietekmes uz Lēmumu, ar kuru pieteicējs atvaļināts no dienesta.

[4.4] Kā atzīts iepriekš, */darbavieta/* bija tiešās pārvaldes iestāde un uz to attiecināmas Valsts pārvaldes iekārtas likumā iekļautās tiesību normas, ciktāl tās nav pretrunā ar Augstskolu likumu.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 32.panta otro daļu Ministru kabineta loceklis ir augstākā amatpersona attiecībā uz viņa padotībā esošo iestāžu amatpersonām.

Minētā likuma 33.panta otrā daļa noteic, ja pārvaldes amatpersona nepilda vai ir kavēta pildīt savus pienākumus, nākamā augstākā pārvaldes amatpersona nekavējoties ieceļ šīs pārvaldes amatpersonas aizvietotāju, lai nodrošinātu iestādes darba nepārtrauktību.

Savukārt šā likuma 37.panta otrā daļa noteic, ka izņēmuma gadījumā augstāka iestāde vai amatpersona var pārņemt pārraudzībā esošas tiešās pārvaldes iestādes vai pārvaldes amatpersonas lietvedībā esošu lietu savā kompetencē. Šādā gadījumā iestāde vai amatpersona, kas vēlas šīs tiesības īstenot, to var darīt tikai tad, ja ir saņēmusi savas augstākas iestādes vai amatpersonas rakstveida piekrišanu. Piekrišana nav nepieciešama, ja pilnvaru pārņemšanas tiesības izmanto Ministru kabineta loceklis.

Minētā panta piektajā daļā noteikti gadījumi, kad augstāka amatpersona nevar pārņemt zemākas iestādes lietvedību. Proti, saskaņā ar 3.punktu, ja lēmumu pieņem koleģiāla institūcija, kuras locekļi savu pienākumu pildīšanā ir neatkarīgi un nav pakļauti rīkojumiem vai citādai ietekmei attiecībā uz savu lēmumu, un institūcijas lēmumu pieņem saskaņā ar likumā vai Ministru kabineta

noteikumos paredzētu procedūru, kurā tiek piemēroti tiesas procesam raksturīgi pierādīšanas principi.

Saskaņā ar */darbavieta/* Satversmes 32.punktu rektora atcelšanas gadījumā Ministru kabinets ieceļ rektora vietas izpildītāju, kas atbilst Augstskolu likuma 17.pantam.

No minētā izriet, ka Augstskolu likums un */darbavieta/* Satversme neregulē jautājumu par rektora vietas izpildītāja iecelšanu gadījumā, ja rektors ir kavēts pildīt amata pienākumus. Tādējādi minētā jautājuma risināšanai piemērojamas Valsts pārvaldes iekārtas likumā iekļautās tiesību normas par iestādes darba nepārtrauktības nodrošināšanu. Valsts pārvaldes iekārtas likums izņēmuma gadījumā paredz Ministru kabineta loceklim tiesības bez īpaša pilnvarojuma pārņemt pārraudzībā esošas iestādes kompetencē esošu jautājumu risināšanu.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 37.panta piektās daļas 3.punktā minētie apstākļi uz konkrēto lietu nav attiecināmi, jo augstskolas Senāts nepieņem lēmumus saskaņā ar procedūru, kurā tiek piemēroti tiesas procesam raksturīgi principi.

Lietā nav strīda par to, ka */darbavieta/* padotības forma ir pārraudzība, un šo padotības attiecību ietvaros augstākai amatpersonai nav tiesību dot rīkojumu zemākai iestādei, kā arī atcelt tās lēmumus. Tas nozīmē, ka augstākā amatpersona nav tiesīga iejaukties zemākas iestādes lēmumu pieņemšanas procesā. Kā iepriekš atzīts, tādas tiesības ir vienīgi izņēmuma gadījumā.

Konkrētajā lietā iekšlietu ministre kā Ministru kabineta loceklis ir augstākā amatpersona attiecībā pret */darbavieta/* vadību un viņai ir tiesības bez Ministru kabineta pilnvarojuma pārņemt */darbavieta/* vadības kompetencē esošu jautājumu risināšanu tikai izņēmuma gadījumā.

[4.5] Augstskolu likuma 43.panta otrā daļa noteic, ka prorektors ir augstskolas administratīvais personāls. */darbavieta/* Satversmes 82.punkts noteica, ka prorektorus pēc rektora ieteikuma, aizklāti balsojot, amatā apstiprina Senāts.

Saskaņā ar */darbavieta/* Satversmes 29.punktu Senātu sasaukt var rektors, Senāta priekšsēdētājs vai ne mazāk kā viena trešdaļa senatoru. Senāta sēdes notiek ne retāk kā trīs reizes semestrī, un pārtraukums starp tām nedrīkst būt ilgāks par diviem mēnešiem.

No minētā izriet, ka prorektors ir augstskolas amatpersona, kuru apstiprina augstskolas Senāts. Senāts nedarbojas pastāvīgi, bet tiek sasaukts uz sēdēm.

Konkrētajā lietā iekšlietu ministre pārkāpa minēto kārtību, izveidoja jaunu prorektora amatu un iecēla prorektora amatā Iekšlietu ministrijas amatpersonu. Iekšlietu ministre 2009.gada 8.jūlijā, atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 37.panta otro daļu un Ministru kabineta Rīkojumu Nr.442, izveidoja jaunu amatu – */amats/*, kurā iecēla *I.A.*, un uzdeva *I.A.* pildīt rektora amata pienākumus.

Tiesas ieskatā izņēmuma apstākļi, pie kuriem iekšlietu ministrei bija tiesības pieņemt iepriekš minētos lēmumus, konstatējami saskaņā ar turpmāk minēto.

[4.5.1] */darbavieta/* rektors bija atstādināts sakarā ar ierosināto disciplinārlietu un bija kavēts pildīt amata pienākumus. Līdz ar to viņš nevarēja pieņemt lēmumu par *I.A.* virzīšanu prorektora amatam.

Tādējādi iekšlietu ministres kā augstākās amatpersonas lēmums par specializēta amata – */amats/* – izveidi bija pamatots ar izņēmuma apstākļiem – augstskolas likvidāciju. Tiesai nav pamata iejaukties izpildvaras iekšējo lēmumu pieņemšanas procesā, izvērtējot šādu lēmumu lietderību.

[4.5.2] Kā izriet no iepriekš minētajām tiesību normām, augstskolas Senāts ir institūcija, kas nedarbojas pastāvīgi. Senāts tiek sasaukts uz sēdēm noteiktā kārtībā.

Kā izriet no lietas apstākļiem, Ministru kabineta Rīkojuma Nr.442 izpilde uzsākta nekavējoties. Saskaņā ar minēto Rīkojumu paredzēts */darbavieta/* likvidēt līdz 2009.gada 31.decembrim. Rīkojuma 2.punkts noteica, ka līdz 2009.gada 1.septembrim jāsastāda augstskolas likvidācijas plāns un noteikti citi neatliekami veicami uzdevumi. */amats/ I.A.* nekavējoties sāka pildīt rektora amata pienākumus un pieņēma lēmumus saistībā ar Rīkojuma Nr.442 5.punktu.

Līdz ar to tiesa atzina, ka tik īsā laikā nebija iespējams sasaukt augstskolas Senātu prorektora apstiprināšanai.

[4.5.3] Ministru kabinets 2009.gada 17.novembrī (protokols Nr.81, 44.§) atbalstīja */darbavieta/* likvidācijas gaitu un */darbavieta/ /amats/ I.A.* atrašanos amatā. Tādējādi Ministru kabinets, kam saskaņā ar Augstskolu likuma 11.panta otro daļu ir tiesības lemt par */darbavieta/* likvidāciju, leģitimizēja arī likvidācijas gaitu, tostarp *I.A.* rīcību, 2009.gada 16.novembrī parakstot brīdinājumu par pieteicēja atvaļināšanu no dienesta.

Brīdinājumu pieteicējs parakstījis 2009.gada 20.novembrī un tas stājies spēkā 2009.gada 20.novembrī – pēc Ministru kabineta 2009.gada 17.novembrī dotā akcepta.

Arī 2009.gada 16.decembra Lēmums par pieteicēja atvaļināšanu izdots pēc 2009.gada 17.novembra.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzina, ka pieteicēju atvaļināja no dienesta amatpersona, kurai bija attiecīgs pilnvarojums.

Tādējādi tiesa nesaskata tik būtiskus procesuālus pārkāpumus, kas varēja ietekmēt Lēmuma pieņemšanu par pieteicēja atvaļināšanu no dienesta. Turklāt Ministru kabineta izdotā Rīkojuma Nr.442 izpilde valsts pārvaldei bija obligāta jebkurā gadījumā, proti, */darbavieta/* bija jālikvidē ar 2010.gada 1.janvāri, neatkarīgi no personālijām.

[4.6] Tiesa secināja, ka, 2009.gada 20.novembrī iepazīstinot pieteicēju ar brīdinājumu par atvaļināšanu no dienesta 2009.gada 30.decembrī, atbildētājs ievērojis Dienesta gaitas likuma 47.panta sestajā daļā noteikto kārtību un pieteicēja atvaļināšana no dienesta ir pamatota ar amatpersonas amata likvidāciju, kas paredzēta Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktā.

[4.7] Pieteicējs uzskata, ka atvaļināšana no dienesta nebija pieļaujama, jo pieteicējam bija jānodrošina iespēja turpināt dienestu. Konkrēti pieteicējs uzskata, ka viņam ir tiesības turpināt dienestu Valsts policijas Personāla vadības biroja profesionālās izglītības koordinācijas nodaļas studējošo grupas inspektora amatā, kā tas ir viņa kursabiedriem, proti, pieteicējs ne tikai nepamatoti ir atvaļināts no dienesta, bet attiecībā pret viņu ir konstatējama arī diskriminācija.

Atbildētājs minētajam nepiekrīt, norādot, ka pieteicējs atradās citādā tiesiskā situācijā kā pieminētās personas.

APL 6.pantā ietvertais vienlīdzības princips noteic, ka vienādi lēmumi jāpieņem, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem.

Vērtējot pieteicēja un pieteicēja norādīto kursabiedru līgumus ar */darbavieta/*, tiesa secināja, ka pieteicējs un pieteicēja kursabiedri (*D.M., S.H.* un *K.K.*) neatradās vienādos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos, jo pieteicēja kursabiedri uz */darbavieta/* tika pārcelti, saglabājot amatu, kamēr pieteicējs no iepriekšējā amata tika atbrīvots.

Ar Valsts policijas 2002.gada 11.jūnija pavēli Nr.577 pieteicējs pārcelts uz */darbavieta/*, atbrīvojot viņu no */darbavieta/ /amats/*.

Savukārt pieteicēja kursabiedri, tostarp *D.M., K.K.* un *S.H.*, no amata Valsts policijā pārcelti uz */darbavieta/* uz noteiktu laiku līdz Maģistra akadēmiskās pilna laika studiju programmas „*/Nosaukums/*" pabeigšanai.

Tātad pieteicējs atbrīvots no darba Valsts policijā, pārceļot viņu amatā uz */darbavieta/*, bet pieteicēja kursabiedri pārcelti studiju apguvei no darba Valsts policijā uz noteiktu laiku, proti – līdz studiju pabeigšanai.

Arī pieteicēja līgums ar */darbavieta/* atšķiras no līgumiem, kurus */darbavieta/* slēgusi ar pieteicēja kursabiedriem, proti, pieteicēja Studiju līgums ir slēgts 2008.gada 1.septembrī, saistības nodibinot tikai starp pieteicēju un */darbavieta/*, bet pieteicēja kursabiedri ir slēguši trīspusējus līgumus – starp šīm personām, */darbavieta/* un Valsts policiju, kurā saistības pret *D.M., K.K.* un *S.H.* uzņēmās ne tikai */darbavieta/*, bet arī Valsts policija.

Tādējādi secināms, ka pieteicēja līguma puse */darbavieta/* ir likvidēta un līguma subjekts, no kura pieteicējam būtu tiesības ko prasīt, vairs nepastāv. Valsts policija tai pat laikā pret pieteicēju nekādas saistības nav uzņēmusies, tostarp, saistības par amata vietas nodrošināšanu pēc studiju pabeigšanas, kā tas ir *D.M., K.K.* un *S.H.* līgumos (skat. minēto līgumu 2.3.1.punktu).

Pieteicējs gan norāda, ka arī Studiju līgumā viņam ir saistība pēc */darbavieta/* beigšanas nodienēt Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs vai Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs piecus gadus (līguma 2.3.3.punkts), tomēr, kā tiesa jau norādīja, šīs saistības apsolījums dots */darbavieta/*, nevis atbildētājai un nav uzskatāms par imperatīvu, bet piemērojamu konkrētiem apstākļiem, piemēram, sakarā ar veselības stāvokli, sakarā ar noteikta vecuma sasniegšanu, tostarp, sakarā ar iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju.

Līdz ar to, nepārceļot pieteicēju amatā Valsts policijā, nav konstatējams vienlīdzības principa pārkāpums vai diskriminācija, jo šim faktam nav iesniegti apstiprinoši pierādījumi.

Kā atbildētājs norādīja, tad tās personas, kuras atradās vienlīdzīgos apstākļos ar pieteicēju, amatu ieguvušas tikai savas iniciatīvas rezultātā, kā piemēru minot *R.G.* No lietā iesniegtajiem dokumentiem redzams, ka *R.G.* pēc savas iniciatīvas interesējās par citām amata vietām un izmantoja iespēju pieteikties un iegūt amatu Valsts policijas pārvaldes Galvenās Kriminālpolicijas pārvaldes Starptautiskās sadarbības biroja Eiropola Latvijas nacionālajā nodaļā. Tāpēc atšķirībā no pieteicēja *R.G.* tika atbrīvots no amata */darbavieta/*, bet netika atvaļināts no dienesta, jo turpināja dienestu Valsts policijā.

No minētā tiesa secināja, ka nav konstatējams vienlīdzības principa pārkāpums arī attiecībā pret tām personām, kuras tāpat kā pieteicējs pildīja dienestu un atradās amatā */darbavieta/*, jo dienesta turpināšana pēc */darbavieta/* amata likvidācijas bija atkarīga no šīm personām.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs nav izrādījis interesi par citas amata vietas meklēšanu, jo, kā redzams no pieteicēja iesniegumiem */darbavieta/* un Iekšlietu ministrijai, tad viņš savu atvaļināšanu un */darbavieta/* likvidāciju uzskatīja par prettiesisku, nesaskatot pamatu amata vietas maiņai.

[4.8] Pieteicējs savos paskaidrojumos tiesai atsaucas arī uz likuma „Par policiju" 15.pantu, kas noteic, ka */darbavieta/* ir policijas sastāvdaļa. Minētais arguments tika izvirzīts sakarā ar to, ka pēc */darbavieta/* likvidācijas pieteicējam bija jānodrošina cita amata vieta Valsts policijā.

Tiesa konstatēja, ka tiesību norma, uz kuru atsaucas pieteicējs, proti, par */darbavieta/* piederību Valsts policijai, nav spēkā jau no 2006.gada 1.oktobra.

Likumdevējs ar 2006.gada 15.jūnija likumu „Grozījumi likumā „Par policiju"" ir izslēdzis no likuma „Par policiju" 15.panta ceturto daļu, kas noteica, ka „policijas sastāvdaļa ir arī */darbavieta/* policijas ierindas un komandējošais sastāvs, kas darbojas saskaņā ar */darbavieta/* Satversmi un reglamentiem, kuri noteikti Iekšlietu ministrijas sistēmas darbiniekiem ar speciālajām dienesta pakāpēm".

Tā kā spēkā neesoša tiesību norma liedz personām iegūt jebkādas tiesības un tikt izmantota kā administratīvā akta vai tiesas sprieduma pamatojums, tad pieteicēja arguments par */darbavieta/* kā Valsts policijas struktūras sastāvdaļu nav pamatots.

Līdz ar to atbildētājam sakarā ar */darbavieta/* likvidāciju nebija pienākuma nodrošināt pieteicēja iecelšanu amatā Valsts policijā, jo */darbavieta/* un Valsts policija atzīstamas par patstāvīgām iestādēm.

[4.9] Pieteicējs pamatu savai pārcelšanas nepieciešamībai saskata Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punktā, kas noteic, ka amatpersonu citā prombūtnē esošas amatpersonas amatā vai citā vakantā amatā, ņemot vērā attiecīgajam amatam noteiktās prasības, var pārcelt, likvidējot amatu vai struktūrvienību (Iestādi) vai to reorganizējot. Šāda pārcelšana saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 12.panta otro daļu veicama, iegūstot pārceļamās personas piekrišanu.

Vērtējot šo tiesību normu kopsakarā ar citām, tiesa secināja, ka Dienesta gaitas likums noteica, ka arī */darbavieta/* ir iestāde, uz kuru attiecināms Dienesta

gaitas likums. Tātad varēja tikt pārceltas arī tās personas, kuru amati tika likvidēti vienlaikus ar */darbavieta/* likvidāciju.

Tomēr vienlaikus par būtisku uzskatāms apstāklis, ka tiesiskā situācija 2009./2010.gadā bija balstīta uz ekonomiskiem pamatiem un šajā sakarā izdotām tiesību normām, un valsts pārvaldes iekšējiem lēmumiem, kas attiecās uz vakanto amata vietu likvidāciju un dienestu pildošo personu un darbinieku samazināšanu arī Iekšlietu ministrijas struktūrās.

Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmā daļa nesatur imperatīvu tiesisko regulējumu, kas gramatiski būtu norādīts, kā – „ir jāpārceļ" vai „pārceļ". Likumdevējs ir lietojis vārdu „var pārcelt", atļaujot valsts pārvaldei pašai pieņemt lēmumu par šādas pārcelšanas nepieciešamību (izdošanas izvēle).

Kā pamatoti norādījis pieteicējs, tad viņa atvaļināšana no dienesta pēc vairāk kā 29 darba gadiem un pirms termiņa ir savā ziņā saistīta ar ētikas un morāles jautājumiem, tomēr tiesību normās priekšrocības, kas attiecināmas uz šo apstākli amatpersonas amata vai iestādes (šajā gadījumā – */darbavieta/*) likvidāciju, nav ietvertas.

[4.10] Pieteicējs dienesta turpināšanai ir izvirzījis arī argumentus, kas attiecināmi uz Studiju līguma izpildi, proti, tā kā studijas bija nepieciešamas pieteicēja dienesta karjerai, tad pieteicējam bija tiesiskā paļāvība, ka šī karjera turpināsies, tostarp, pieteicējs izglītību iegūs tieši */darbavieta/*.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējam studiju turpināšana ir nodrošināta citā augstskolā – Latvijas Universitātē, saglabājot Studiju līgumu garantijas, kas attiecināmas uz mācību procesa nodrošināšanu.

Pieteicēja griba turpināt mācības tieši */darbavieta/* nav pamatota ar tiesiskiem un faktiskiem apstākļiem, proti, ja Ministru kabinets tiesību normu piešķirtās kompetences ietvaros pieņēma lēmumu par */darbavieta/* likvidāciju, tad ir saprotams, ka faktiska apmācību turpināšana likvidētā augstskolā nav iespējama.

Pieteicējs tiesas sēdē norādīja, ka viņš maģistra studijas turpina Latvijas Universitātē, kas tādējādi apliecina, ka arī pret pieteicēju ir izpildīts Studiju līgums daļā par studiju apguvi. Savukārt Studiju līguma saturam daļā par dienesta turpināšanu tiesa jau devusi savu novērtējumu.

[4.11] Tā kā, izbeidzot darba vai dienesta attiecības, ar personu ir veicams galīgais norēķins, tiesa, pārbaudīja pieteicēja iebildumus par to, ka netika izmaksāts atvaļinājuma pabalsts un alga pilnā apmērā.

[4.11.1] Tiesa atzina par nepamatotu pieteicēja prasījumu ikgadējo atvaļinājuma pabalstu, jo tas ir pretrunā ar tiesību normu regulējumu.

Ar 2008.gada 12.decembra grozījumiem, kas stājās spēkā 2009.gada 1.janvārī, Dienesta gaitas likumā ar 10.[1]punktu ir papildināti minētā likuma pārejas noteikumi, proti, saskaņā ar šo likumu [Dienesta gaitas likumu] noteikto atlīdzību (darba samaksu, prēmijas, pabalstus u.c.) 2009.gadā nosaka atbilstoši likumam „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā".

Tātad personu, uz kurām attiecināmas Dienesta gaitas likuma normas, atlīdzība ar 2009.gada 1.janvāri tika mainīta, ievērojot likumu „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā".

Savukārt 2009.gadā spēkā esošā likuma „Par valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzību 2009.gadā" 5.panta pirmā daļa un otrās daļas 2.punkts noteica, lai nodrošinātu likumā „Par valsts budžetu 2009.gadam" un šā likuma 4.pantā minēto kopējās atlīdzības samazinājumu, 2009.gadā valsts vai pašvaldības institūcijās tiek veikti šā panta otrajā un trešajā daļā minētie pasākumi" un „valsts vai pašvaldības institūcijā [..] netiek maksāts atvaļinājuma pabalsts.

Tādējādi pieteicējs, kura amata vieta 2009.gadā bija */darbavieta/*, kas pielīdzināta valsts iestādei, zaudēja tiesības uz atvaļinājuma pabalstu ar 2009.gada 1.janvāri. Atbildētājam nebija tiesiska pamata pieteicējam izmaksāt 2009.gadā nesaņemto atvaļinājuma pabalstu atvaļināšanas gadījumā, jo pieteicējam nebija tiesību normās noteiktu tiesību uz šāda pabalsta saņemšanu.

[4.11.2] Pieteicējs kā nepamatotu vērtē algas samazinājumu, proti, arī ar Lēmumu izmaksājamā atlīdzība neatbilst tai, uz ko pieteicējam ir tiesības.

Vērtējot pieteicējam aprēķinātās un izmaksātās algas apmēru, tiesa konstatēja, ka 2009.gada pirmajā pusgadā pieteicējam aprēķinātā (bruto) alga bija Ls 606, bet izmaksātā (neto) Ls 587,84. Summas izmaiņa ir konstatējama, pieteicējam aizejot atvaļinājumā un saņemot attiecīgu aprēķinu, kā arī pēc 2009.gada 10.jūlija rīkojuma Nr.187p un 2009.gada 31.jūlija rīkojuma Nr.303p.

Ar 2009.gada 10.jūlija rīkojumu */darbavieta/*, nodrošinot likuma „Grozījumi likumā „Par valsts budžetu 2009.gadam" noteikto samazinājumu un ievērojot Ministru kabineta 2009.gada 27.janvāra noteikumus Nr.86, kā arī ar tajā izdarītajiem 2009.gada 30.jūnija grozījumiem (Ministru kabineta noteikumi Nr.683) pieteicējam, tāpat kā citos */darbavieta/* amatos esošām personām, algas apmērs noteikts Ls 582.

Ar 2009.gada 31.jūlija rīkojumu pieteicējam noteikta mēneša amatalga Ls 454,50.

Salīdzinot rīkojumus ar pieteicējam izmaksātās algas sarakstu, tiesa secināja, ka ar 2009.gada septembri pieteicēja alga par pilnu mēnesi ir Ls 454,50, kas atbilst rīkojumā norādītajam algas apmēram. Savukārt 2009.gada jūlijs un augusts ir saistīti ar atvaļinājumu, ko apstiprina arī norādīto dienu skaits (11 un 10), tāpēc pieteicējam izmaksātās algas apmērs ir proporcionāls nostrādātājam dienu skaitam.

Tādējādi tiesa nekonstatēja, ka atbildētājs būtu nepamatoti ieturējis pieteicēja algu, atvaļinot pieteicēju no dienesta. Kā redzams no algas izmaksas saraksta, tad pieteicējam par 2009.gada decembri ir veikts aprēķins gan algai Ls 454,50, gan atvaļināšanas pabalstam Ls 545,48.

[4.11.3] */darbavieta/* 2009.gada 10.jūlija un 2009.gada 31.jūlija rīkojumi ir patstāvīgi administratīvie akti, kuri bija apstrīdami un pārsūdzami likumā noteiktajā kārtībā. Tā kā šie rīkojumi nav izskatāmās lietas priekšmets, tad tiesai nav pamata pārbaudīt to tiesiskumu pēc būtības.

Pieteicējs norāda, ka nav zinājis par šādu rīkojumu esamību, tomēr minētais arguments ir vērtējams kritiski, jo rīkojumi 2009.gada jūlijā ne tikai tika izdoti, bet arī izpildīti un pieteicējs samazinātu algu saņēma vairākus mēnešus. Personai, kura ik mēnesi saņem noteiktu atalgojumu, būtu jāpamana summas samazinājums (no Ls 606 uz Ls 454,50), jo faktiski ar katras mēneša algas izmaksu pieteicējam tiek darīts zināms fakts, ka alga ir samazināta.

Tātad, ja pieteicējs šādam algas samazinājumam nepiekrīt vai nav piekritis, tad rīkojumu apstrīdēšanai un pārsūdzībai būtu uzsākams patstāvīgs administratīvais process. Šajā lietā rīkojumu satura tiesiskuma pārbaude pārsniedz tiesas kompetenci un lietas izskatīšanas robežas.

[4.11.4] Tiesa secina, ka atbildētājs pieteicējam ar Lēmumu noteicis, kā izmaksājamas tās naudas summas, kas balstītas uz likuma tiesisko regulējumu un individuāliem administratīvajiem aktiem par algas apmēra noteikšanu. Pieteicēja argumenti šajā sakarā nav pamatoti un ir noraidāmi.

[4.12] Vienlaikus ar prasījumu par Lēmuma atcelšanu un pieteicēja iecelšanu amatā Valsts policijā, kā arī nesaņemtās atlīdzības izmaksu un nodokļu nomaksu pieteicējs ir cēlis prasījumu par mantisko zaudējumu Ls 145 618,64, personisko kaitējumu Ls 7000 un morālo kaitējumu Ls 5000.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 92.pantu un Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 5.panta pirmo daļu tiesības uz atlīdzinājumu paredzētas gadījumā, ja tiesa atzīst iestādes administratīvu aktu vai faktisko rīcību par prettiesisku un ka pieteicējam ir nodarīti zaudējumi ar šo administratīvu aktu vai faktisko rīcību.

Tā kā pamatprasījums par Lēmuma atcelšanu un pieteicēja iecelšanu amatā Valsts policijā ir noraidāms, noraidāms arī pieteicēja papildprasījums par mantiskā zaudējuma, personiskā un morālā kaitējuma atlīdzību.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 4.augusta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību. Papildus pieteikumā norādītajiem argumentiem apelācijas sūdzībā pieteicējs norāda šādus apsvērumus.

[5.1] Tiesa nav ievērojusi APL noteikto pamatmērķi un nav analizējusi vispārējos tiesību principus.

[5.2] Attiecībā uz */darbavieta/* likvidācijas procesu pieteicējs norāda, ka nav veikts likvidācijas izvērtējums attiecībā uz Policijas koledžu, nav ņemti vērā */darbavieta/* amatpersonu, Juristu biedrības un Augstākās izglītības padomes iebildumi pret tūlītēju likvidāciju, Iekšlietu ministrija pretēji labas pārvaldības principam netikās ar studentiem un nesniedza tiem pietiekamu informāciju Nav vērtēts, vai *V.Z.* no amata tika atstādināts pamatoti un vai viņa pienākumu izpilde nebija jānodod prorektoram *O.R.*, vai šīs personas bija kavētas pildīt savus pienākumus.

Pieteicējs uzskata, ka nav ievērots vienlīdzības princips un pret viņu saskatāmas diskriminācijas un atšķirīgas attieksmes pazīmes.

Tiesa nav vērtējusi */darbavieta/* steidzīgo likvidācijas procesu un apstākli, ka netika ievērots */darbavieta/* likvidācijas plāna 6.punkts, kas paredz klausītāju pārcelšanu amatos uz Valsts policiju un Valsts robežsardzi. Pieteicēja ieskatā

studiju laikā visi pieci klausītāji maģistratūrā (kā arī Koledžas izglītības nodaļa) bija uz vienādiem nosacījumiem attiecībā uz dienestu un studijām. */darbavieta/* likvidācijas plāna 6.punkts neparedzēja klausītāju šķirošanu pēc iepriekšējiem amatiem dienestos. Līdz ar to */darbavieta/* likvidācijas gadījumā Iekšlietu ministrijai bija jānodrošina ar līdzvērtīgiem un vienlīdzīgiem turpmāko studiju un dienesta apstākļiem visus studentus, kuri bija nozīmēti klausītāju amatā.

Tiesa nav ņēmusi vērā Tiesībsarga atzinumu.

[5.3] Tiesa nav ņēmusi vērā vispārējos tiesību principus, Civillikuma normas (1587.pantu par tiesiski noslēgta līguma sekām), Studiju līguma noteikumus (2.1.4.punktu, kas paredz */darbavieta/* pienākumu nodrošināt studējošo pašcieņas neaizskaramību), Augstskolu likuma normas (6.panta otrās daļas 1.punktu, kas paredz katra studējošā tiesības izvēlēties augstskolu un fakultāti).

Pieteicēja pašcieņa ir būtiski aizskarta, jo viņa kopējais izdienas stāžs ir vairāk nekā 29 gadus un līdz izdienas vecuma pensijai bija palicis pavisam nedaudz, un pieteicējs tiesiski paļāvās uz tās saņemšanu.

[5.4] Tiesa sašaurināti vērtējusi ar klausītājiem *D.M., S.H., K.K.* noslēgtos līgumus, kā arī nav ņēmusi vērā, ka pieteicēja studiju līgums nepārprotami paredzēja juridiskas garantijas pēc studiju beigšanas. Tiesa nav ņēmusi vērā apstākli, ka atbilstoši studiju līguma nosacījumiem pēc */darbavieta/* beigšanas amatpersonu jānodrošina ar amatu Valsts policijā, paredzot iespēju dienēt arī citā Iekšlietu ministrijas struktūrā; pēc */darbavieta/* beigšanas jānodienē Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs vai Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs 5 gadus. Pieteicējs 2002.gada 11.jūnijā tika pārcelts no Valsts policijas uz */darbavieta/*, kas bija policijas sastāvdaļa, tādēļ pieteicējs tiesiski paļāvās, ka arī nākotnē strādās policijas struktūrā un viņa darbs būs saistīts ar policijas darbinieku izglītošanu.

Studiju pārtraukšanas sekas nedrīkstēja būt atvaļināšana no dienesta. Iekšlietu ministrijai, kuras padotībā atrodas gan */darbavieta/*, gan Valsts policija, bija jānodrošina amatpersonas ar speciālo dienesta pakāpi ar atbilstošu darbu citā ministrijas iestādē.

Tiesa nepamatoti piešķīrusi vienādu nozīmi jēdzieniem „saglabāt amatu" un „nodrošināt ar amatu".

Pieteicējs norāda, ka saskaņā ar Dienesta gaitas likuma 47.panta ceturto daļu tiesības atvaļināt no dienesta ir personai, kura iecēlusi amatā. Rektors iecēla klausītāju amatā uz vienādiem noteikumiem piecas amatpersonas (pieteicēju, *R.G., S.H., D.M., K.K.*)

[5.5] Pieteicējam netika piedāvāts cits amats, lai viņš to varētu apsvērt, kā tas izriet no Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punkta un otrās daļas, kā arī netika veikta atestācija atbilstoši minētā likuma 16.pantam.

Tiesas viedoklis, ka */darbavieta/* darbiniekiem pašiem bija jāmeklē sev darba vieta, ir pretrunā ar klātienes studiju būtību.

2009.gada 30.novembra publikācija, ka iekšlietu ministre liedz darbā pieņemt jaunus darbiniekus, apliecina, ka Valsts policijā bija vakanti amati.

[5.6] Tiesa nav ņēmusi vērā Darba likuma 62.panta 4.punktu, kas noteic, ka par jaunas darba samaksas grozījumiem pastāvošajā darba samaksas sistēmā darba devējam ir pienākums rakstveidā informēt darbiniekus vismaz mēnesi iepriekš, kā arī Civillikuma 2192.panta trešās daļas 4.punktu (kontekstā ar Dienesta gaitas likuma 3.panta otro daļu), no kura izriet, ka vienu mēnesi iepriekš bija jāpaziņo par līguma izbeigšanu.

[5.7] Pieteicējam netika atbilstoši Studiju līguma 4.5.punkta prasībām paziņots, nosūtot pa pastu, 2009.gada 31.jūlija rīkojums Nr.303-p par amatalgas noteikšanu. Par amatalgas samazināšanu pieteicējs uzzināja tikai atvaļināšanas brīdī. Tiesa nepamatoti uzskatīja, ka minētais rīkojums nav lietas izskatīšanas priekšmets.

[5.8] Noslēdzot līgumu ar */darbavieta/*, pieteicējam nebija pamata uzskatīt, ka nākotnē šie līguma nosacījumi no */darbavieta/* puses netiks pildīti, būtiski pasliktinot pieteicēja tiesisko un mantisko stāvokli. Tās nākotnes garantijas, kas pieteicējam tika dotas ar studiju līgumu, bija jānodrošina Iekšlietu ministrijai.

Tiesa nav ievērojusi tiesiskās pakļāvības principu un attiecīgi pieteicēja negūto peļņu, ņemot vērā, ka notikumu parastās attīstības gaitā peļņa tiktu gūta. Pieteicējs norāda, ka atbilstoši Dienesta gaitas likuma 46.panta pirmajai un otrajai daļai amatpersona var dienēt līdz 50 gadu vecuma sasniegšanai, bet iestādes vadītājs var pagarināt dienesta laiku.

[5.9] Nav pamatots tiesas secinājums, ka iekšlietu ministres lēmums par specializētā amata – */amats/* – izveidošanu bija pamatots ar izņēmuma apstākļiem. Līdz ar to tiesa izdarījusi nepareizu secinājumu, ka *I.A.* amatā atradusies likumīgi.

[5.10] Tiesa nav izvērtējusi pieteicēja atvaļināšanas no dienesta likumību. Pieteicēju pārceļot darbā no Valsts policijas uz */darbavieta/* ar 2002.gada 11.jūnija pavēli, viņš netika atvaļināts no dienesta Iekšlietu ministrijā sakarā ar viņa darbu */darbavieta/*. Ņemot vērā, ka attiecīgs lēmums par atvaļināšanu no dienesta pieņemts netika (un pašlaik ir iestājies noilgums šāda lēmuma pieņemšanai), pieteicējs ticis maldināts par savu dienesta stāvokli un nākotnes perspektīvām.

Līdz ar to */darbavieta/* likvidācija nerada tiesisku pamatu atvaļināt pieteicēju no dienesta Iekšlietu ministrijā.

[5.11] Tiesa nav vērtējusi pieteicēja argumentus par Iekšlietu ministrijas faktisko rīcību, nesniedzot atbildi uz 2009.gada 11.decembra iesniegumu, termiņā un pēc būtības neatbildot uz 2009.gada 26.novembra iesniegumu, 2009.gada 30.decembra iesniegums izskatīts ar nepamatotu termiņa pagarinājumu, 2009.gada 2.decembra paziņojumā par studiju līguma izbeigšanos nenorādot turpmāko studiju nosacījumus, neparakstot vienošanos par turpmākajām studijām, nepildot līgumā atrunāto.

[6] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 1.marta spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts.

[7] Izskatījis pieteicēja kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 1.marta spriedumu, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts) atcēla Administratīvās apgabaltiesas spriedumu un nosūtīja lietu jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Senāts spriedumā norādīja, ka, Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punktā minētais jēdziens „var pārcelt" norāda uz rīcības brīvību, kas piešķirta ar Dienesta gaitas likuma 12.panta trešo daļu iestādes vadītājam, ja likvidē amatu iestādē un amatpersonu var pārcelt uz citu amatu tajā pašā iestādē, vai iekšlietu vai tieslietu ministram, ja likvidē visu iestādi. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda iespējamās rīcības brīvības izmantošanas kļūdas: rīcības brīvības neizmantošana, rīcības brīvības pārsniegšana, rīcības brīvības nepareiza izmantošana. Izskatāmajā lietā tiesai bija jāpārbauda, vai iekšlietu ministrs vispār ir izmantojis rīcības brīvību un, ja jā, tad vai tā izmantota pareizi.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs apelācijas sūdzību uzturēja un sniedza paskaidrojumu, atsaucoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem.

Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[9] Apelācijas instances tiesa, izskatījusi lietu pēc būtības sakarā ar pieteicēja iesniegto apelācijas sūdzību, secina, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[10] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 4.augusta spriedumā ietvertais pamatojums (*sk. šā sprieduma 4.punktu*) ir pareizs un pietiekams, tādēļ, pamatojoties uz APL 307.panta ceturto daļu, Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un nevērtē tos apelācijas sūdzībā minētos motīvus, kuri izvērtēti pirmās instances tiesas spriedumā.

[11] APL 350.panta pirmā daļa noteic, ka tiesību normu interpretācija (tulkojums), kas izteikta kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāta tiesai, kura šo lietu izskata no jauna.

Senāts spriedumā šajā lietā atzinis, ka Ministru kabinets ir tiesīgs izlemt likvidēt valsts dibināto */darbavieta/*, bet iekšlietu ministrei bija tiesības iecelt [*/darbavieta/*] rektora vietas izpildītāju.

Tā kā pieteicēju no dienesta atvaļināja */darbavieta/* rektora vietas izpildītāja, kas iecelta ar iekšlietu ministres rīkojumu, konstatējams, ka Rīkojumu izdevusi tā amatpersona, kurai šādas tiesības bija piešķirtas.

[12] Apgabaltiesa konstatē, ka atbrīvojot no dienesta pieteicēju kā */darbavieta/ /nodaļa/* klausītāju, Iekšlietu ministrijas valsts sekretāre, atstājot negrozītu sākotnējo lēmumu par pieteicēja atbrīvošanu no dienesta, nav

pārliecinājusies par brīvu amata vietu esību citās Iekšlietu ministrijas sistēmas vai Ieslodzījuma vietas pārvaldes iestādēs.

Senāts spriedumā šajā lietā norādījis, ka apgabaltiesai jāpārbauda, vai Iekšlietu ministrija Lēmuma pieņemšanas procesā, nepiedāvājot pieteicējam amata vietu vienotajā profesionālajā dienestā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē, ir izmantojusi rīcības brīvību un, ja ir, tad, vai tā izmantota nekļūdīgi.

[12.1] Pārbaudot, vai tas, ka pieteicējam netika piedāvāts amats citās Iekšlietu ministrijas sistēmas vai Ieslodzījuma vietas pārvaldes iestādēs, ietekmē Lēmuma tiesiskumu, apgabaltiesa pieprasīja attiecīgu informāciju no Iekšlietu ministrijas.

Apgabaltiesa no Iekšlietu ministrijas sniegtās informācijas konstatē, ka laikā, kad pieteicējs tika atvaļināts no dienesta, Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē bija vakantas amata vietas Valsts policijā, Valsts robežsardzē, Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā, kā arī Ieslodzījuma vietu pārvaldē. Drošības policija norādīja, ka 2009.gadā jau likvidēja 32 amatu vietas. Ieslodzījuma vietu pārvalde Iekšlietu ministrijai sniegtajā atbildē norādīja (*lietas 3.sējuma 26.lapa*), ka, aizpildot vakantās amata vietas, priekšroka tika dota pārvaldes amatpersonām, kuru amati struktūrvienību reorganizācijas un amatu optimizācijas rezultātā tika samazināti.

Robežsardze atbildē argumentēja, ka, lai ieņemtu amatu Robežsardzē ir nepieciešams apgūt profesionālās tālākizglītības programmu „Robežapsardze" (*lietas 3.sējuma 19.lapa*).

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests atbildē norādīja, ka pretendentiem uz vakantajām amata vietām šajā dienestā bija nepieciešama ugunsdzēsēja glābēja kvalifikācija vai izglītība ugunsdrošības uzraudzības un civilās aizsardzības jomā (*lietas 3.sējuma 23.lapa*).

[12.2] Apgabaltiesa no publiski pieejamās informācijas konstatē, ka atbilstoši Ministru kabineta 2008.gada 23.septembra sēdes protokola Nr.68 43.§ (http://www.mk.gov.lv/lv/mk/mksedes/saraksts/protokols/? protokols= 2008-09-23) 3.punktā noteiktajam, Ministru kabineta locekļiem padotajām valsts pārvaldes iestādēm tika uzdots līdz 2009.gada 30.jūnijam samazināt amatu vietu skaitu no attiecīgā Ministru kabineta locekļa padotībā esošajās valsts pārvaldes iestādēs kopējā amatu vietu skaita ne mazāk kā par 10 % salīdzinājumā ar 2008.gada 1.janvāri, no kura nodrošināt amatu vietu skaita samazinājumu ne mazāk kā par 5 % līdz 2008. gada 31. decembrim.

Valsts pārvaldes iestādēs strādājošo (tostarp arī speciālajā dienestā dienējošo) skaita samazināšana turpinājās arī pēc 2009.gada 30.jūnija.

Uzskatāms par vispārzināmu faktu, ka no 2008.gada 23.septembra valsts budžeta līdzekļiem finansētajās iestādēs tika uzsākta apjomīga reforma, kuras mērķis bija reāli samazināt valsts sektorā strādājošo (tostarp arī speciālajā dienestā dienējošo) personu skaitu, tādējādi mazinot finansiālo slogu uz valsts budžetu. Īstenotās reformas mērķis nav bijis saistīts ar visu speciālā civildienesta iestāžu vakanto amata vietu nokomplektēšanu.

Ņemot vērā, ka visās valsts pārvaldes iestādēs, kuras institucionāli padotas dažādām ministrijām (piemērām, Ieslodzījuma vietu pārvalde – Tieslietu ministrijai, Valsts policija, Robežsardze un Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests – Iekšlietu ministrijai), vienlaikus tika veikta apjomīga valsts pārvaldē nodarbināto personu skaita samazināšana, valstij, lai sasniegtu Dienesta gaitas likuma 1.pantā noteikto mērķi profesionālā dienesta tiesiskā statusa noteikšanā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē un lai nodrošinātu tiesisku, stabilu, efektīvu un atklātu šo iestāžu darbību, bija nepieciešams noteikt konkrēto iestādi, kura koordinētu no speciālā civildienesta atlaižamo amatpersonu pārvietošanu uz citām specializētā dienesta iestādēm, jo atbilstoši Dienesta gaitas likuma 12.panta trešajā daļā noteiktajam iestādes vadītājs ir tiesīgs pieņemt lēmumu par amatpersonas pārcelšanu citā amatā tikai tajā iestādē, par kuras darbību viņš ir atbildīgs.

Tā kā pieteicēja atvaļināšanas no dienesta */darbavieta/* procesā sākotnējais lēmums tika izpildīts un tā apstrīdēšana neapturēja sākotnējā lēmuma izpildi, atbilstoši Dienesta gaitas likuma 47.panta devītajā daļā noteiktajam no dienesta Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādē vai Ieslodzījuma vietas pārvaldes iestādē atvaļināto personu iekļaušanai dienestā citā iestādē bija nepieciešama divu ministriju (Iekšlietu ministrijas un Tieslietu ministrijas) darbības koordinācija. Tas izriet no tā, ka lēmumu par amatpersonas pārcelšanu citā amatā citā iestādē Iekšlietu ministrijas sistēmā pieņem iekšlietu ministrs, bet, pārceļot amatpersonu citā amatā no Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādes uz Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādi vai no Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādes uz Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādes, lēmumu par pārcelšanu pieņem ministrs, uz kura padotībā esošo iestādi amatpersonu pārceļ (sk. Dienesta gaitas likuma 12.panta trešo daļu).

Apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā gadījumā no Dienesta gaitas likuma 1.panta izrietošā mērķa sasniegšanai valstī netika noteikta attiecīgā kompetentā iestāde, kā arī netika noteikts cits alternatīvs iestāžu sadarbības tiesiskais regulējums (sk. Valsts pārvaldes iekārtas likuma VII nodaļu), kura ietvaros tiktu koordinēta notikušās reformas ietvaros dienējošo amatpersonu pārvietošana uz brīvajām amata vietām.

Kā tika konstatēts iepriekš, vienas iestādes ietvaros amatpersonu pārvietošanu citā amatā veica iestādes vadītājs. Citu iestāžu štata vietu aizpildīšana notika, rīkojot konkursus uz vakantajām amata vietām, tādējādi dodot iespēju no dienesta atbrīvotajām amatpersonām uzņemties aktīvu lomu konkurencē ar citām personām, lai turpinātu dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs, kas nepārprotami veicina gan tiesisku, gan efektīvu, t.i., ar mazāku valsts resursu piesaisti, un atklātu šo iestāžu darbību. Savukārt stabila dienesta nodrošināšana ir atkarīga no valsts finansiālajām iespējām, kas izskatāmajā situācijā, ņemot vērā vērienīgo reformu, nebija pietiekošas, lai visus Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs dienējošos nodrošinātu ar nepārtrauktu dienestu.

[12.3] APL 15.panta 12.daļa noteic, ka iestāde un tiesa nedrīkst atteikties izlemt jautājumu, pamatojoties uz to, ka šis jautājums nav noregulēts ar likumu vai citu ārējo normatīvo aktu (iestāžu un tiesu juridiskās obstrukcijas aizliegums). Tās nedrīkst atteikties piemērot tiesību normu, pamatojoties uz to, ka šī tiesību norma neparedz piemērošanas mehānismu, ka tas nav pilnīgs vai nav izdoti citi normatīvie akti, kas tuvāk regulētu attiecīgās tiesību normas piemērošanu. Tas neattiecas tikai uz gadījumu, kad nav izveidota vai nedarbojas iestāde, kurai šī tiesību norma ir jāpiemēro vai citādā veidā jāpiedalās tās piemērošanā.

Tā kā valstī netika noteikta attiecīgā kompetentā iestāde vai cits alternatīvs iestāžu sadarbības modelis, kura ietvaros arī tiktu koordinēta notikušās reformas procesā speciālajā civildienestā dienējošo amatpersonu pārvietošana uz brīvajām amata vietām Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē, koordinēt no dienesta atlaižamo speciālā civildienesta amatpersonu pārvietošanu dienestā uz citām iestādēm ārpus konkrētā resora nebija pilnvarota ne Iekšlietu ministrija, ne Tieslietu ministrija.

Ņemot vērā APL 7.pantā noteikto tiesiskuma principa saturu, ka katra iestāde darbojas vienīgi šai iestādei piešķirtās kompetences ietvaros, jo jebkura lēmuma pieņemšana ārpus ietādei vai amatpersonai noteiktās kompetences rezultējas ar šādā procesā pieņemtā lēmuma spēkā neesamību (APL 74.panta pirmās daļas 2.punkts), apgabaltiesa atzīst, ka tas apstāklis, ka pieteicējam, atvaļinot viņu no dienesta */darbavieta/*, netika piedavāts cits amats citā speciālizētā civildienesta iestādē, t.i., Iekšlietu ministrijas sistēmas vai Ieslodzījuma vietas pārvaldes iestādē, nevar būt pamats Lēmuma atzīšanai par prettiesisku.

[12.4] Senāts atzinis, ka apsvērumu, kāpēc nav iespējams piedāvāt [personai] citu amatu, nenorādīšana pārsūdzētajā lēmumā nav uzskatāma par būtisku procesuālu pārkāpumu un tas nevar būt arī par pamatu šā lēmuma atzīšanai par prettiesisku (*sk. 2011.gada 23.decembra sprieduma lietā SKA-885/2011 9.punktu*).

[12.5] Kā izriet no lietas faktiskajiem apstākļiem, pieteicējs uz atvaļināšanas dienu (2009.gada 30.decembris) bija */darbavieta/ /nodaļa/* klausītāja amatā un saņēma attiecīgu atalgojumu.

Pieteicēja Studiju līgumā tika noteikti šādi pieteicēja pienākumi: ierasties uz studiju nodarbībām, apgūt studiju programmu noteiktajos termiņos, piedalīties */darbavieta/* noteiktajos pasākumos (sk. šā līguma 2.2.3. – 2.2.6.punktu), pēc */darbavieta/* beigšanas nodienēt Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs vai Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs 5 gadus.

No minētā izriet, ka */darbavieta/* bija veikusi valsts finansiālo līdzekļu ieguldījumu pieteicēja profesionālajā izaugsmē, ne tikai apmaksājot studijas, bet maksājot arī amatalgu, lai pieteicēja zināšanas vēlāk izmantotu profesionālajā dienestā.

Kaut gan pieteicēja Studiju līguma 2.2.3.punktā tika noteikts pieteicēja pienākums pēc */darbavieta/* beigšanas nodienēt Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs vai Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs 5 gadus, apgabaltiesas ieskatā

minētais negarantēja pieteicēja tiesības uz šādu dienestu, jo minētais studiju līguma nosacījums bija paredzēta valsts (*/darbavieta/* personā) interešu aizsardzībai, ņemot vērā izglītojamā studijās ieguldītos finanšu līdzekļus. Turklāt minētā līguma 3.2.7.punktā tika pielīgtas */darbavieta/* tiesības vienpusēji izbeigt līgumu */darbavieta/* reorganizācijas vai likvidācijas gadījumā.

No lietā noskaidrotiem apstākļiem izriet, ka */darbavieta/ /nodaļa/* klausītāja amatā uz */darbavieta/* likvidācijas brīdī dienēja vairākas personas: pieteicējs, *D.M., S.H., K.K., R.G.* un citi. Taču minētām personām, izņemot pieteicēju, tika nodrošināta iespēja turpināt dienestu Valsts policijas Personāla vadības biroja profesionālās izglītības koordinācijas nodaļas studējošo grupas inspektoru amatos, bet pieteicējam – nē. No lietā iesniegtajiem dokumentiem un atbildētāja paskaidrojumiem izriet, ka pieteicējs */darbavieta/ /nodaļa/* klausītāja amatā tika iecelts no */darbavieta/ /Nosaukums/* un speciālās taktikas katedras lektora amata, savukārt iepriekš minētās personas no amatiem Valsts policijā uz noteiktu laiku līdz Maģistra akadēmiskās pilna laika studiju programmas „*/Nosaukums/*" pabeigšanai, noslēdzot attiecīgos trīspusējos līgumus (līgumslēdzēji: persona, */darbavieta/* un Valsts policija), kuros tika nodrošinātas šo personu tiesības atgriezties dienestā Valsts policijā.

No minētā izriet, ka Iekšlietu ministrijas rīcības brīvības izmantošanā, izvērtējot, ar kuru personu profesionālais dienests būtu turpināms un ar kuru personu izbeidzams, kļūdas nav konstatējamas.

Nav konstatējams arī vienlīdzības principa pārkāpums – to atzina arī Senāts sprieduma šajā lietā 18.punktā.

Kā izriet no lietas apstākļiem, *R.G.*, ar kuru tāpat kā ar pieteicēju tika noslēgts divpusējs studiju līgums, arī tika atbrīvots no dienesta, tomēr, izrādot personisku iniciatīvu un piesakoties uz citu amata vietu, turpināja dienestu Valsts policijā. Tas nozīmē, ka apstākļos, kad tika veikta apjomīga personāla samazināšana Iekšlietu ministrijas un Tieslietu ministrijas padotībā esošajās iestādēs, zināma iniciatīva bija sagaidāma arī no pašas personas, iesaistoties konkurencē uz brīvajām amata vietām iestādēs. Atvaļinātās amatpersonas patiesa vēlme saglabāt dienesta attiecības un tāpēc pretendēt uz citu amatu arī citā iestādē ir apliecinājums tam, ka šī persona patiesi vēlās kalpot savai valstij. Kā tika norādīts iepriekš, no dienesta atbrīvoto amatpersonu aktīva piedalīšanās konkursos uz brīvām vietām citās iestādēs, lai turpinātu dienestu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādēs, nepārprotami veicina gan tiesisku, gan efektīvu, t.i., ar mazāku valsts resursu piesaisti, un atklātu šo iestāžu darbību.

Apgabaltiesa noskaidroja, ka uz 2012.gada 1.maiju Valsts policijas koledžā ir bijušas vakantas pasniedzēju vietas. Tas nozīmē, ka arī pašreiz, ja pieteicējs izrādītu iniciatīvu pasniedzēja darba turpināšanā, viņam tāpat kā *K.K.*, uz kuru pieteicējs atsaucies paskaidrojumā apgabaltiesai, būtu iespēja pierādīt profesionālu atbilstību pasniedzēja amata veikšanai Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādē – Valsts policijas koledžā. Apgabaltiesa atzīst, ka sabiedrības interesēm atbilst kvalificētāku amatpersonu iecelšana brīvajās amata vietās, kas var notikt vienīgi konkursa kārtībā.

[13] Pieteicējs pieteikumā izvirzījis argumentus arī par */darbavieta/* 2009.gada 10.jūlija rīkojumu Nr.187-p (*lietas 2.sējuma 22.lapa*) un 2009.gada 31.jūlija rīkojumu Nr.303p (*lietas 2.sējuma 20.lapa*), ar kuriem tika grozīts pieteicēja amatalgas apmērs. Kā pamatoti atzina pirmās instances tiesa, šie rīkojumi ir patstāvīgi administratīvie akti, kuri bija apstrīdami un pārsūdzami likumā noteiktajā kārtībā. Tā kā šo rīkojumus pieteicējs nav apstrīdējis APL noteiktajā kārtībā, atzīstams, ka pieteicējs nav ievērojis lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas kārtību, līdz ar to pieteikums šajā daļā atstājams bez izskatīšanas pamatojoties uz APL 278.panta pirmo punktu. Minētais attiecināms arī uz pieteicēja prasījumu par atalgojuma daļas par laiku no 2009.gada septembra līdz decembrim izmaksu, jo pieteicējs sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumos (*sk. lietas 1.sējuma 69. – 70.lapa un 72.lapa*) šādu prasību nebija izvirzījis.

[14] Izvērtējot pieteicēja argumentu par viņa tiesībām dienēt līdz 70 gadiem, apgabaltiesa norāda turpmāko.

Dienesta gaitas likuma 46.panta pirmā daļa noteic, ka amatpersona var dienēt līdz 50 gadu vecuma sasniegšanai. Gadījumā, ja ir dienesta nepieciešamība, Iestādes vadītājs amatpersonai var pagarināt dienesta laiku ne ilgāk kā līdz 60 gadu vecuma sasniegšanai, bet Iekšlietu ministrijas sistēmas izglītības iestādes vadītājam un akadēmiskajam personālam — ne ilgāk kā līdz 70 gadu vecuma sasniegšanai (sk. šā panta otro daļu).

Ar sākotnējo lēmumu pieteicējs 49 gadu vecumā atvaļināts no dienesta sakarā ar */darbavieta/* likvidāciju.

No minētā izriet, ka ar */darbavieta/* likvidāciju, */darbavieta/* vairs nevarēja rasties dienesta nepieciešamība pagarināt pieteicēja dienestu, jo beigusi pastāvēt tā iestādē, kurā pieteicējs dienēja. Savukārt, kā tika konstatēts iepriekš, izdarot apjomīgu personāla samazināšanu Iekšlietu ministrijas un Tieslietu ministrijas padotībā esošajās iestādēs un apsverot jautājumu par atbrīvojamo amatpersonu pārvietošanu uz brīvajām amata vietām no dažādu ministriju padotībā esošajām iestādēm, trūka nepieciešamās koordinācijas un reālas iespējas salīdzinoši īsā laikā nodrošināt dienesta nepārtrauktību visām atbrīvojamām amatpersonām.

Minētais apstāklis izslēdz Dienesta gaitas likuma 46.panta otrās daļas piemērošanu izskatāmajā gadījumā.

Pieteicēja sociālais nodrošinājums pēc atbrīvošanas no amata */darbavieta/* tika realizēts, piešķirot pieteicējam bezdarbnieka pabalstu un izdienas pensiju no 2009.gada 30.decembra.

[15] Atbilstoši administratīvo tiesu praksē nostiprinātām atziņām tiesai jāsniedz savs vērtējums tikai attiecībā uz tiem administratīvā procesa dalībnieka argumentiem, kuriem ir nozīme no tiesību viedokļa.

Apgabaltiesa procesuālās ekonomijas nolūkos neanalizē tos pieteicēja argumentus (piemēram, apstākļus par dienesta ieroča izņemšanu, uz ko

pieteicējs norādīja apgabaltiesas sēdē un citus), kuriem apgabaltiesas ieskatā lietā nav nozīmes un kuri nevar ietekmēt spriedumu pēc būtības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 278.panta 1.punktu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt *I.P.* pieteikumu par Iekšlietu ministrijas 2010.gada 12.marta lēmuma Nr.36 „Par apstrīdēto administratīvo aktu (*/darbavieta/* 2009.gada 16.decembra lēmumu Nr.26/1292 „Lēmums par atvaļināšanu no dienesta")" atzīšanu par prettiesisku un mantiskā zaudējuma Ls 145 618,64, personiskā kaitējuma Ls 7000 un morālā kaitējuma Ls 5000 atlīdzināšanu.

Atstāt bez izskatīšanas *I.P.* pieteikumu par */darbavieta/* 2009.gada 10.jūlija rīkojumu Nr.187-p, 2009.gada 31.jūlija rīkojumu Nr.303p un atalgojuma daļas par laiku no 2009.gada septembra līdz decembrim izmaksu.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Kaļiņina

Tiesnese R.Paegle

Tiesnesis M.Vīgants